

Film Max Moszkowicz droomt van het maken van zijn eigen filmprojecten

Alles liever dan advocaat

Max Moszkowicz stelt zich aan vreemden bij voorkeur voor zonder zijn achternaam te noemen. JAN VAN BREDA

Vanuit een kasteel de arbeidersbuurt in. Max Moszkowicz, filmmaker en telg uit een roemrucht advocaten geslacht, beleefde een turbulente jeugd die een brot van inspiratie is. Ik zou absoluut Submission deel twee kunnen maken'.

Eric Smit
AMSTERDAM

Moszkowicz is de naam, Max Moszkowicz. Zoon van Robert, het zwarte schap van de bekende advocatenfamilie. Voor de goede orde: hij is bepaald geen lidfeest van de wereld van de witte beffen. Deze Moszkowicz is filmmaker van beroep, een

film maker met grote ambities. Endat kan ook eigenlijk niet anders met een achternaam als Moszkowicz.

'Max' klinkt het zelfbewust als we elkaar de hand schudden. De rest laat hij doorgaans achterwege. 'Dat scheelt een hoop ellende,' zucht Moszkowicz. 'Die achternaam trekt aandacht zodra je die hebt uitgesproken, daar is geen ontkomen aan. Je wordt gedwongen op te boksen tegen de reputaties van je familie en je voelt je verplicht te laten zien dat je zelf een uniek geval bent.'

Moszkowicz is op dit moment regisseur van *Hans & Watson*, het door Idtv geproduceerde televisieprogramma dat vanaf december weer het

rijk gestoffeerde universum van droomvakantiebureaus bij RTL 4 op het scherm brengt. Daarvoor mocht Max al eens de ploetrenpen van Robert lansen met kleine filmpjes om

De jonge Max droomde niet van pleidooien maar van stripwerelden

lijsten en maakte hij een videoclip voor het olifantenzangsduo Guillermo en Tropical Danny. Moszkowicz haalt zijn neus niet voor op voor het ma-

ken van een molle clip. 'Ik ben niet vies van platte humor en ik leer veel van verschillende soorten opdrachten. Maar dat neemt natuurlijk niet weg dat ik droom van het maken van mijn eigen projecten.'

Max moest eigenlijk advocaat worden. Althans, dat was wat de buitenwereld ook van deze Moszkowicz verwachtte. Zelf wilde Max – hij werd door zijn vader naar zijn beroemde opa vernoemd – zo ver mogelijk van de 'betere die elkaar in de moeste bevoordingen naar het leven staan' verwarder blijven. De jonge Max droomde niet van virtueuze pleidooien, maar van het creëren van eigen werelden. In stripwensen. 'Tot diep in de nacht zakte en schreef ik mijn eigen verhalen,' zegt hij.

In toch zou Moszkowicz in eerste instantie in anderszins verhalen optreden. 'Ik had vriendjes die acteren deden en ik wist dat ik kon liegen als de beste. Ik dacht dat ik de nieuwe Al Pacino ging worden. Ik heb hier en daar wat kleine rolltjes gehad voordat ik erachter kwam dat ik niet over al te veel acteer talent beschikte.'

Een workshop registreren in New York veranderde alles. 'Het is een groot geluk om in New York met een camera rond te lopen, alles is daar zo ongetoelafd fotogeniek,' zegt Moszkowicz. 'Vanaf dat moment wist ik wat ik met de rest van mijn leven wilde doen: filmen.'

De cinematografische romaniteit van de Big Apple werd bij terugkomst in Nederland snel doorgeprikt. De filmacademie wies Moszkowicz af van de vele voorstellen die hij naar omroepers stuurde, hoorde hij niets meer terug.

'Dat ging zo door totdat ik een keer met een idee bij de Joodse Omroep aanklopte. Het werd tot mijn grote verrugte goedgekeurd. Dat had zonder meer iets met mijn naam te maken, maar ook met het voetspel waarmee ik kwam. Het heette Jolo.NL. Een serie minidocumentaries over succesvolle Joodse jongeren in Nederland. Het programma dat ik samen met omroepdirecteur Annet Betsale ontwikkelde, scoorde later de hoogste kijkcijfers bij de Joodse Omroep. Een fragment van de trailer van het programma is actief te zien op een permanente tentoonstelling in het Joods IJ Historisch Museum in Amsterdam. Daar ben ik enorm trots op.'

'Daar werd hij op voordracht van de Joodse Omroep uitgekozen om te deel te nemen aan masterclasses sec-

narischrijven. Met verschillende andere film makers achtergrond, kreeg hij een half jaar les van scriptschrijver Robert Alberdingk Thijm.

Het wachten is nu op het eerste grote film- of televisieproject van Moszkowicz. Wat hem betreft zal dat zich bijvoorbeeld in het huidige, door het vreemdelingen debat verschaarde Nederland afspeelen. 'Ik zou dat onderwerp graag een keer op een volwassen manier willen uitwerken,' zegt Moszkowicz. 'Het ware gezicht van deze tijd willen tonen, zonder van Maokkanen of Turken karikaturen te maken.' Als reden voor zijn fascinatie voor dit thema geeft hij zijn uiteenlopende verlopen jeugd op.

'Terug naar het einde van de jaren tachtig. Iet comfortabele leven van het gezin Moszkowicz krijgt een abrupte einde als vader Robert zijn gezin verlaat, aan de betrouwe verslaffing raakt en in het gevang belandt.'

Op eens woonden we in een buurt waar ook Turken woonden

'We woonden in een kasteel op een langdoel in de buurt van Roermond,' vertelt Max. 'Toen het slecht ging met mijn vader en het duidelijk werd dat de rest van de familie Moszkowicz zich niets van ons kon aantok, waren we genoodzaakt om naar een arbeidersbuurt te verhuizen. Op eens woonden wij in die bekende advocatenfamilie in een buurt waar ook Turken woonden.'

Het opgroeien in de straten van Roermond maakt zijn jeugd niet minder plezierig. 'Ik was zeven jaar oud en je past je op die leeftijd snel aan. Mijn broer en ik slooten vriendschap met de Turkse jongjes die in onze buurt woonden. Mijn moeder nam onze vriendjes mee naar huis, gaf ze te eten en deed ze met ons in bad. We wisten het enige Nederlandse meisje waarbij die jongens over de vloer kwamen. Achteraf ben ik dankbaar dat ik wel ben opgegroeid. Ik denk te snappen waarom het er nu overal zo gesproken aan toe gaat. We praten in die land niet met elkaar en doengem moeie elkaar te begrijpen. Daar heb ik wel iets over te vertellen. Ik zou dan ook absoluut Submission deel twee kunnen maken. Maar dat open manier die ook recht doet aan het perspectief van de moslim.' ●